

Sygn. akt I NSW 5571/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z protestu M. W.

przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

przy udziale:

1) Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej,

2) Prokuratora Generalnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 30 lipca 2020 r.

pozostawia protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym i przesłanym do Sądu Najwyższego 16 lipca 2020 r. skarżący M. W. wniósł protest przeciwko wyborowi Prezydenta RP.

Skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 2 czerwca 2020 r. o szczególnych zasadach organizacji wyborów powszechnych na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzanych w 2020 r. z możliwością głosowania korespondencyjnego (Dz.U. 2020, poz. 979, dalej: u.wyb.2020), określającego elementy składowe karty do głosowania, a także elementy, których karta wyborcza mieć nie może. Jak wskazał, naruszeniem prawa było uznanie przez Państwową Komisję Wyborczą, że oznaczeniem autentyczności karty

do głosowania jest odcisk pieczęci Państwowej Komisji Wyborczej oraz odcisk pieczęci obwodowej komisji wyborczej. Tymczasem *ratio legis* art. 7 ust. 3 u.wyb.2020 opierało się na kwalifikowanym zabezpieczeniu kart do głosowania przed fałszerstwem. M. W. podniósł, że wyżej opisane naruszenie przepisów u.wyb.2020 miało wpływ na wynik wyborów, albowiem możliwy był „niekontrolowany obrót kartami wyborczymi” oraz „ich kopiowanie w nieograniczonej ilości” (s. 3 protestu).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Protest wyborczy należy pozostawić bez dalszego biegu.

Zgodnie z normą art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 2 czerwca 2020 r. o szczególnych zasadach organizacji wyborów powszechnych na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzanych w 2020 r. z możliwością głosowania korespondencyjnego (Dz.U. 2020, poz. 979, dalej: u.wyb.2020), wskazana ustawa określa zasady i tryb organizacji wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzanych w 2020 r., w związku z ogłoszonym stanem epidemii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Stosownie do treści art. 1 ust. 2 u.wyb.2020, w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (t.j. Dz. U. 2019, poz. 684 ze zm., dalej: k.wyb.).

Zgodnie z art. 321 § 3 k.wyb. wnoszący protest powinien sformułować w nim zarzuty oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty. Przedmiotem zarzutów protestu może być 1) popełnienie przestępstwa przeciwko wyborom, określonego w rozdziale XXXI Kodeksu karnego, mającego wpływ na przebieg głosowania, 2) naruszenie przepisów k.wyb. dotyczących głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyników wyborów, mające wpływ na wynik wyborów (art. 82 § 1 k.wyb.).

Ponieważ przepis art. 82 § 1 k.wyb. w odniesieniu do protestów wnoszonych przeciwko ważności wyboru Prezydenta RP w 2020 r. jest stosowany „odpowiednio” (art. 1 ust. 2 u.wyb.2020), nie budzi wątpliwości, że zarzuty protestu mogą obejmować również naruszenie tych przepisów u.wyb.2020, dotyczących

„głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyników wyborów”, które regulują te zagadnienia w sposób szczególny wobec k.wyb.

Stosownie do art. 322 k.wyb. Sąd Najwyższy pozostawia bez dalszego biegu protest wniesiony przez osobę do tego nieuprawnioną lub niespełniającą warunków określonych w art. 321 k.wyb. Przepis ten odsyła do treści całego art. 321 k.wyb., a zatem do wszystkich jego jednostek redakcyjnych, czyli również do § 3 określającego podstawowe warunki, którym protest wyborczy powinien odpowiadać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2015 r., III SW 59/15).

Skarżący podnosi zarzut naruszenia art. 7 ust. 3 u.wyb.2020 poprzez uznanie przez Państwową Komisję Wyborczą, że oznaczeniem autentyczności karty do głosowania jest odcisk pieczęci Państwowej Komisji Wyborczej oraz odcisk pieczęci obwodowej komisji wyborczej, gdy tymczasem *ratio legis* ww. przepisu było kwalifikowane zabezpieczenie kart do głosowania przed fałszerstwem. Taka sytuacja miała pozwolić na „niekontrolowany obrót kartami wyborczymi”, „ich kopiowanie w nieograniczonej ilości”, skutkujące tym, iż „w rezultacie nie jest możliwe wskazanie, że wszystkie karty do głosowania wrzucone do urn wyborczych miały oryginalny charakter”.

W ocenie Sądu Najwyższego protest nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 321 § 3 k.wyb., zwłaszcza nie wskazuje żadnych dowodów, na podstawie których Skarżący twierdzi, że w istocie dochodziło do rzekomego niekontrolowanego obrotu kartami. Tego typu wnioski (opinie) M. W. mają charakter abstrakcyjny, nie poparty żadnym materiałem dowodowym, choćby uprawdopodobniającym wystąpienie określonych nieprawidłowości. Osoba wnosząca protest wyborczy nie może skutecznie podnosić zarzutów o charakterze abstrakcyjnym, przedmiotem zarzutu mogą być co do zasady zdarzenia, których protestujący osobiście doświadczył (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2019 r., I NSW 201/19).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 322 § 1 k.wyb. w zw. z art. 1 ust. 2 u.wyb.2020, orzekł jak w sentencji postanowienia.

